

Beste mensen,

Laat ons wel wezen:

vandaag de dag zou Jezus zijn woordenschat ruimschoots mogen aanpassen:

Hij zou het niet meer moeten hebben over een sleutel,

want vaak wordt dat al niet meer gebruikt.

-om met de auto te rijden, is het vaak al voldoende dat je als eigenaar in de buurt komt en je voertuig gaat open,

-als je een hotelkamer huurt is het vaak met een kaart te doen,

-onze garagepoort gaat elektrisch open met een code,

-en wie weet wordt het binnen enkele jaren welk met een chip die ons ingeplant zit.

Maar goed, de meesten onder ons begrijpen nog wel wat het betekent

om de sleutel in handen te krijgen of te mogen weten waar de sleutel ligt van de burelen. Het heeft met vertrouwen te maken.

"Gelukkig niet perfect" is een nieuwe uitspraak van de Bond Zonder Naam.

En dat zien we ook bij Petrus, die weliswaar de sleutel in handen krijgt van Jezus om verder te bouwen aan dat Rijk van God, maar van wie we weten dat hij nogal wisselvallig kan zijn

in zijn vertrouwen. Best menselijk trouwens. Maar voor ons ook zeer bemoedigend:

Jezus vertrouwt voor 100% zijn vriend,

Hij geeft een carte blanche aan wie zich met hart en ziel inzetten voor zijn Rijk.

Een bemoediging dus voor ons, ook al falen we soms.

Dat wat Jezus tegen Petrus zegt,

is ook dat waartoe wij het vertrouwen krijgen van Jezus,

parallel aan de woorden van de 1^e lezing.

Jezus, God, heeft ons, mensen, nodig om die wereld van liefde en vrede hier op onze aardbol werkelijkheid te doen worden. En Hij gelooft erin dat wij dat kunnen.

Zo vroegen we ons deze week af met de lokale pastorale groep

of we soms meer tot actie / op straat moeten komen

of elkaar meer kunnen oproepen om bv een petitie te tekenen,

of in een homilie als deze de tekenen van hoop die er zijn, meer te benoemen.

Het zijn maar enkele voorbeelden.

Hoe dan ook: als Jezus ons oproept,

dan weten we daarbij dat we élkkaar nodig hebben om dit te kunnen blijven volhouden.

We zijn dankbaar dat dit in onze geloofsgemeenschap zo is,

zoals de Terekenfeesten dit maar weer eens aantonen

maar tegelijkertijd is het blijvend aandacht hebben

om mensen hiervoor warm te maken.

Om dat waar wij van leven, ook aan anderen door te geven
en hen zo mee te nemen in het verhaal dat leven geeft.

Zodat de muren van deze kerk, recht blijven, letterlijk, de bakstenen,
maar ook de muren van huid, zoals we zongen bij de intrede,
die kerk van mensen, hier op Tereken, in Sint-Niklaas, in België én Nederland!

Laten we daar samen aan blijven werken, elk op onze plaats,
zodat we – met of zonder sleutel –
met velen dat Rijk van God, een wereld van liefde en vrede kunnen ervaren.